

[Wilhelm.]

samlingen give udtryk for, hvad mange af dem længe har hvasket i krogene, det ville være, og jeg citerer: »at dolke en af sine egne i ryggen«. Og som forklaring på, at ikke ét medlem af den socialdemokratiske gruppe har kritiseret justitsministeren for at udlevere et menneske til den sikre retsløshed med udtrykkelig gentagelse af de mere end tvivlsomme sigtelse og uden at give den pågældende mulighed for at forsvare sig, som forklaring på den totale passivitet over for dette anfører hr. majoren, at man i den socialdemokratiske gruppe hylder et princip, der kaldes fairness. Det er fejhed udlagt som lojalitet, det er lukkede øjne over for justitsmord udlagt som fairness.

Lidt retfærdighed er der dog nok til, for det er for mig at se ikke svært at spå, at sådanne folk, som undskylder deres passivitet med, at de ikke vil dolke en af deres egne bagfra, vil være ikke så lidt passive, når den samme justitsminister om et par måneder af rent opportunistiske grunde faktisk bliver politisk snigmyrdet.

Tilbage til de mere trivielle økonomiske problemer. Dette er den samling, hvor en sammenrotning bestående i devaluering, momsforhøjelse, afgiftsforhøjelser, tyveri af dyrtidsportioner, udhuling af reallønnen, forlængelse og opstramning af den såkaldte indkomstopolitik, alt sammen vendt imod folket, og den samtidige fredning af kapitalgevinster, milliardtilskud til kapitalen, fritagelse for dyrtidsbetaling, fritagelse for dagpengeforpligtelser, nye afskrivningsfiduser, alt sammen til gunst for kapitalen, hvor denne sammenrotning, da den endelig var konfirmeret, blev udlagt som et bevis for, at folkestyret stadig væk fungerer.

Regeringens oprindelige udspil og det, der blev lagt frem for 14 dage siden, har jeg allerede tidligere givet VS' vurdering af. Hovedelementerne var den forlængede såkaldte indkomstopolitik med fornyet overenskomstindgreb i 1979 og med den totalitære følgelovgivning og praksis, som allerede har vist sig at følge efter. Dertil en arbejdsløshedsskabende finanspolitisk stramning på 20 mia kr., vendt især mod de befolkningsgrupper, der i forvejen bærer hovedbyrden ved kapitalismens krise, samtidig med direkte og indirekte milliardtilskud til kapitalen. Og først derefter i 4. eller 5. række en såkaldt beskæftigelsesplan, som de allermest optimistiske hævder vil være tilstrækkelig til at hindre en væsentlig forøgelse af

arbejdsløsheden i de næste 3-4 år, dvs. en plan for opretholdelse af en ledighed på gennemsnitlig mindst 160.000 på årsbasis.

Dette udspil var i forvejen en ynke, men ikke dermed nogen garanti for, at det endelige resultat ikke blev endnu værre. Regeringen smed, jeg ved ikke for hvilken gang, lunser ud til de borgerlige på forhånd for at mætte dem, og som vi har set det hver gang, øgede det kun appetitten. Inden vejs ende var der fremkommet et resultat, som de allerfleste medlemmer af den socialdemokratiske gruppe, inden de rejste hjemmefra til denne ekstraordinære samling, ville have forsvoret at de nogen sinde ville kunne stemme for, men som de - vanen tro - alligevel stemmer for, inden samlingen er slut. Lad mig blot nævne sygedagpengeordningen, »afskrivningsforbedringerne« og de nye fradragfiduser.

Lidt nærmere om sygedagpengeordningen. Denne ordning, der blev indført for 5 år siden, har været billigere for arbejdsgiverne, end det var forudset. Der var nogle, der hidsede sig op over, hvor dyrt det ville blive, og som vanligt tog det økonomiske råds formandskab parti. Professor Ølgaard havde to kronikker i Politiken, der hetzede imod denne dagpengeordning som den rene økonomiske uansvarlighed i 1972. De borgerlige partier hævdede, det ville blive meget dyrere, end det stod i forslaget. Kendsgerningen er i dag, 5 år efter, at denne ordning har været billigere, end det stod i forslaget. VKR, som dengang var imod, var dog ikke i princippet imod, sagde de; de var enige i princippet, de ville bare have den indført lidt langsommere, men den skulle i dag for længst have været indført også efter deres mening. Ja, de stillede sågar selv ændringsforslag om, at arbejdsgiverforpligtelsen ikke skulle være en 5 ugers, men en 6 ugers forpligtelse. Og så kommer man nu uden nogen som helst grund og forærer arbejdsgiverne de sidste 2 uger, som de oven i købet tog sig betalt for ved overenskomsten i 1973, hvad enhver ved, der fulgte det dér, og som enhver ellers kan få at vide ved at læse, hvad der blev diskuteret omkring overenskomstfornyelsen i 1973. Da tog arbejdsgiverne sig betalt for disse sygedagpenge, og derfor må det være korrekt at sige, at dagpengeordningen reelt er købt og betalt af lønarbejderne. Ikke desto mindre skal de nu til at betale én gang til - delvis over skatterne.

Så er der afskrivningsfiduserne. Det var